

Čís. 90.

Zákon ze dne 19. prosince 1913,**kterým se povoluje 10 milionů korun na přípravné práce k mírovému jednání.**

Na základě usnesení Národního shromáždění se nařizuje:

§ 1.

K úhradě nákladů na přípravné práce k mírovým jednáním povoluje se 10 milionů korun, z nichž 5 milionů korun je k volné dispozici předsedovi ministerstva a ministru zahraničních věcí.

§ 2.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 3.

Provedení tohoto zákona ukládá se ministru financí.

T. G. Masaryk v. r.**Dr. Kramář v. r.****Dr. Al. Rašín v. r.**

Čís. 91.

Zákon ze dne 19. prosince 1918**o 8hodinné době pracovní.**

Z usnesení Národního shromáždění se nařizuje:

Délka doby pracovní.

§ 1.

1. V podnicích živnostenskému řádu podrobených nebo po živnostensku provozovaných nesmí skutečná pracovní doba zaměstnanců trvati zásadně déle, než osm hodin ve dvacetičtyřech hodinách nebo nejvýše čtyřicet osm hodin týdně.

2. Předpis tento platí také pro podniky, závody a ústavy provozované státem, veřejnými nebo soukromými svazky, fondy, spolky a společnostmi, ať jsou rázu výdělečného, všeužitečného nebo dobročinného.

3. Totéž ustanovení platí také pro hornické podniky (doly, koksovny, pražírny a vysoké pece) pod zemí i na povrchu. Vjezd a výjezd považují se za práci pomocnou podle § 7. ale nesmí se tím směna prodloužiti o více než půl hodiny, počítajíc od vjezdu prvního až do výjezdu posledního dělníka téže směny. Při pracích, konaných za trvale vysoké teploty, nedostatečného větrání a za přítoku vody může báňský úřad, vyslechnuv důvěrníky dělnictva a správu závodu, přiměřeně zkrátiti dobu pracovní, aby nepřesahovala s dobou vjezdu a výjezdu sedm hodin.

4. Ustanovení odstavce 1. platí také pro osoby v zemědělských a lesních podnicích pravidelně zaměstnané, které žijí mimo domácnost hospodářovu a mají plat denní, týdenní nebo měsíční.

5. Ministr sociální péče může ve shodě s ministry sčástněnými dovoliti jednotlivým skupinám podniků, zejména dopravním a zemědělským i jinou úpravu pracovní doby než v odstavci 1. uvedenou, nepřesahuje-li úhrnem v období čtyřnedělním 192 hodiny.

§ 2.

Zaměstnavateli je zakázáno vydávati zaměstnanci, který pracuje v jeho závodě, práci domů za tím účelem, aby se prodlužovala pracovní doba v § 1 stanovená. Výjimka je dovolena pouze podle § 6.

Pracovní přestávky.

§ 3.

1. Rozdělití pracovní dobu, a to jak denní tak týdenní, jakož i stanoviti pevné přestávky ponechává se dohodě zaměstnavatelů a zaměstnanců.

2. Nejdéle však po pěti hodinách nepřetržitě práce musí se poskytnouti přestávka aspoň čtvrt hodiny. Mladiství zaměstnanci do 18 let stáří nesmí však pracovati nepřetržitě déle než čtyři hodiny. Přestávky tyto odpadnouti mohou u zaměstnanců starších 18 let, když za pravidelného chodu výroby je zajištěn přiměřený čas k oddechu.

§ 4.

1. Nezbytně musí se poskytnouti zaměstnancům jednou týdně nerušená přestávka aspoň 32 hodin.

2. Tato přestávka připadá v závodech, v nichž výroba může se přerušiti technicky bez obtíží, zpravidla na neděli, nejsou-li zákonem o nedělním klidu dovoleny výjimky.

3. Další výjimky z třicetidvouhodinového klidu připouští se pro podniky nepřetržitě provozované, když by vystřídání dělníků (záměna noční směny za denní) nebyla jinak možná a provozování z důvodů technických nebo bez podstatné poruchy výroby nemůže se přerušiti a vyžaduje nutné obsluhy a dozoru. V takových případech prodlužuje se denní, pokud se týče týdenní doba pracovní stanovená v § 1. ale směny musí se tak rozdělití, aby 32hodinový klid připadal zaměstnanci vždy aspoň třetí týden na neděli.

4. Hodiny, o něž při střídání dělníků práce v týdně přesahuje čtyřicet osm hodin, považují se za práci přes čas. (§ 6).

5. Výjimky, v předchozích odstavcích naznačené, povoluje jednotlivým druhům podniků ministr sociální péče ve srozumění se sčástněnými ministry.